

Књига пророка Јоила и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број четрдесет три

Jeff Pippenger

2026-02-09

Број четрдесет три

Симбол осамдесет људских свештеника удружених са божанским Првосвештеником јесте број „81“, где налазимо Милеров сан у књизи Early Writings. У Откривењу „81“ налазимо да, када се уклони и последњи печат, настаје тишина на небу за пола часа. Авакум 2:20 каже да сва земља треба да ћути када је Господ у свом светом храму.

И кад отвори седми печат, настаде тишина на небу око пола часа. Откривење 8:1.

Скидање седмог печата одиграва се у тридесет дана, јер је то последњи печат. Дана 31. децембра 2023. године, Језекиљеве кости започеле су процес васкрсења. Христос је затим почео да поучава током четрдесет дана. Тај датум означио је крај 1.260 дана од разочарања 18. јула 2020. године, а Јован нас у једанаестом поглављу Откривења обавештава да треба да измеримо храм, али да изоставимо двориште. Двориште се завршава на крају расејања, јер нас Јован обавештава да је 1.260 дато незнабошцима који су двориште. Приликом мерења, та историја треба да се изостави.

Када се Милер пробуди и угледа човека са четком за прашину, соба је празна; и док подиже свој глас, Милер је и даље у пустињи. Од историје васкрсења па све до непосредно пре закона о недељи, Христос подиже храм сто четрдесет и четири хиљаде, као што је чинио током четрдесет и шест година од 1798. до 1844.

Када Он почиње да поучава, Он ради у свом храму, нарочито током тридесет дана. Анђели тада ћуте тридесет минута, док Он поучава своје свештенике од три стотине милеритских проповедника, или своју војску Гедеонове три стотине, или док објављује три стотине карата из 1843; и све то чини током тридесет дана, од краја празника бесквасних хлебова до вести о трубама. Он мете под Милерове собе, али то је Његов под, те је стога Милерова соба Његов храм. Он довршава дело брисања било греха било имена оних који су били позвани као кандидати да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде.

Трубна порука која долази пет дана пре вазнесења и десет дана пре суда јесте лакмус-проба. Оно што се догађа у току тридесет минута док на небу влада тишина, или током тридесет дана Христовог поучавања свештеника, већ је произвело две класе онда када је печат утиснут током три корака трубе, вазнесења и суда. То је једноставно увидети.

Ако дођеш до тачке у којој треба да огласиш поруку трубе, а одбијеш да огласиш поруку — падаш.

Три корака — „труба, вазнесење и суд“ — јесу један путоказ у три корака, као што је и на почетку историје један путоказ био представљен кроз „смрт, погреб и васкрсење“.

Тростепени тест на крају јесте лакмус-проба која пет дана претходи пентекостној недељној уредби.

Пет дана после васкрсења наступа крај празника бесквасних хлебова, и тај свети сабор означава први и темељни тест 2024. године. Хоћете ли јести Хлеб Неба или хлеб људског расуђивања? Тај тест је дошао 2024. године, а био је предобличен темељном побуном Адама и Еве, Неврода, Арона, Јероваама, Кореја и његових побуњеника, протестаната из милеритске историје, алфа-побуном Џона Харвија Келога, побуном из 1888. године и, наравно, побуном од 11. септембра. Темељна побуна Каина преноси питање љубоморе према своме брату, дуж читавог низа темељних побуна.

Сви прикази темељне побуне јесу побуна против Бога, али неки, као што су побуњеници из 1888. године и Корејеви побуњеници, укључују и чињеницу да је изабрани весник део испита. Одбацивање Милеровог препознавања да је Рим тај који утврђује виђење у Данилу 11:14 јесте одбацивање и поруке и весника. Тај испит је темељан, јер не само да је отац Милер препознао разбојнике из четрнаестог стиха као Рим, него и Милеров син.

Пет дана после васкрсења од 31. децембра 2023. године, Милерову припремну учитељску службу преузео је Онај који је дошао после Јована. Тридесет дана посебно поучавање богомољаца у храму било је давано „лицем к лицу“ од стране Христа. Та припрема требало је да припреми свештенство од 80, да објави опоменску поруку празника труба.

Та припрема од тридесет дана састоји се од темељне прве пробе на почетку и друге храмовне пробе на крају. Друга храмовна проба завршава се пре него што се затрубе трубе, и тај детаљ је стога представљен у Милеровом сну када је Христос бацио драгуље у ковчежић. Пошто то учини, Он позива Милера да „дође и види“. Од упозорења труба до узнесења на суд подиже се застава пре недељног закона. Сви драгуљи су у храму пре него што је Милер позван да „дође и види“, а када се два сведока подигну у облацима, тада их њихови непријатељи посматрају.

Njihovo predviđanje napada iz islama, koje se nije ostvarilo 2020. godine, treba da bude ponovljeno nakon što bude ispravljeno, kao što je bio slučaj sa istinitim Ponoćnim poklikom Snowa. Miller je imao razumevanje koje je poistovetio sa Ponoćnim poklikom, ali je Samuel Snow ispravio Millerovu poruku o Ponoćnom pokliku, i iz tog razloga se Snowova poruka o Ponoćnom pokliku u mileritskoj istoriji naziva „istinitom“ porukom Ponoćnog poklika. Poruka Ponoćnog poklika jeste poruka koja je bila ispravljena i osnažena tim ispravljanjem.

„Они који су били разочарани увидели су из Светога писма да се налазе у времену одлагања и да морају стрпљиво чекати испуњење виђења. Исти докази који су их навели да очекују свога Господа 1843. године, навели су их да Га очекују 1844. године.“ Early Writings, 247.

Та појава се догодила на крају раздобља од 1840. до 1844. године, а догодила се и на његовом почетку. Џосаја Лич је предсказао испуњење ислама 1840. године. Своје предсказање је унео у јавни запис 1838. године, а затим га је исправио десет дана пре 11. августа 1840. Испуњење исправљеног предсказања оснажило је вест првог анђела. Друга вест била је оснажена исправљеном вешћу Поноћног поклича. Два сведока из једне историје, који су сведок алфе и сведок омеге. Заједно они препознају оснажење једне вести засновано на исправци претходне вести.

Алфа поистовећује пророчанство о исламу, а омега поистовећује пророчанство о затвореним вратима. Правило на правило, ислам 1840. и затворена врата 1844. године, поистовећује ислам и затворена врата као вест Поноћног вапаја. На почетку те вести ислам се ослобађа, као при Христовом тријумфалном уласку. У том тренутку врата се затварају у причи о десет девојака, као што се врата затварају над судом дому Божјем. На завршетку те вести, ислам поново удара док се врата затварају над Сједињеним Америчким Државама.

Важно је увидети да линија коју обликује Левитска двадесет трећа глава препознаје три корака Пасхе на почетку и три корака свештеника на крају. Свештеници бивају уздигнути као принос у време закона о недељи, али се пре тог догађаја очишћују. Када су уздигнути, они су застава, а када је Христос био уздигнут у три корака на почетку линије, привукао је сав свет к Себи. Уздизање сто четрдесет и четири хиљаде представља крај линије која је отпочела Христовим уздизањем. И на почетку и на крају препознаје се по један путоказ од три корака.

Три корака на почетку, за којима следи пет дана, и три корака на завршетку, за којима следи пет дана. Од тог тренутка па надаље, прича је о великом мноштву, јер је свештенство успостављено као застава сто четрдесет и четири хиљаде. Седам дана Празника сеница представља раздобље за незнабошце. Ако изоставимо време незнабожаца које почиње недељним законом, и изоставимо три и по дана која су се завршила 2023. године, имамо храм сто четрдесет и четири хиљаде представљен унутар педесет дана пентекостног раздобља од 31. децембра 2023. до ускоро долазећег недељног закона.

Пет дана од васкрсења за девице, тридесет дана који потом следе за свештенике. Затим пет дана трубне поруке од девица, који се завршавају њиховим вазнесењем када се наврши четрдесет дана, потом пет дана до суда, а затим пет дана до недељног закона. Као симбол девица, број „5“ представља стопе сто четрдесет и четири хиљаде, који су девице и који су такође свештеници.

Током тридесет дана поучавања, уклања се последњи, седми печат, и управо у том раздобљу Милер види како се драгуљи обнављају. „Дођи и види“ јесте симбол заснован на прва четири печата, те је, када је седми печат био отворен, Милеру било речено: „Дођи и види“, али сви анђели на небу само посматрају у тишини. Милеров сан указује на запечаћивање драгуља, који су сто четрдесет и четири хиљаде, а истовремено указује и на драгуље који су вест Поноћног поклича. Та вест преноси силу девицама која остварује запечаћивање, а човек са четком за прашину означава Онога који управља и весницима и вешћу.

2024. година представља темељну пробу, а сада је у 2026. години наступила храмска проба. Сада се налазимо у тридесетодневном раздобљу у коме Христос поучава, и не препознати ову чињеницу кобно је.

Препознавање поруке и весника било је елемент темељног испита представљеног тиме што Рим утврђује визију, и елемент је приче о Илији и Ахаву.

И тридесет и осме године Асе, цара Јудиног, поче Ахав, син Амријев, да царује над Израиљем; и Ахав, син Амријев, царова над Израиљем у Самарији двадесет и две године. И Ахав, син Амријев, чињаше зло пред Господом више од свих који беху пре њега. И догоди се, као да му беше мало што је ходио у гресима Јеровоама, сина Наватовог, те узе за жену Језавељу, кћер Етвала, цара сидонскога, и оде те служаше Валу и клањаше му се. И подиже жртвеник Валу у дому Валову, који беше саградио у Самарији. И Ахав начини гај; и Ахав чињаше више да разгневљује Господа Бога Израиљева него сви цареви Израиљеви који беху пре њега. У његове дане Хиел Ветиљанин сазида Јерихон: на Авираму, своме првенцу, положи му темељ, и на Сегуву, своме најмлађем сину, постави му врата, по речи Господњој, коју изрече преко Исуса, сина Навинова. А Илија Тесвићанин, од становника Галадских, рече Ахаву: Тако да је жив Господ Бог Израиљев, пред којим стојим, неће бити ових година ни росе ни дажда, осим по мојој речи. 1. Царевима 16:29–17:1.

Бројеви повезани са Ахавом доприносе контексту овог одломка. „Тридесет осам“ представља „устајање“. Израилу је било заповеђено да „устане“ и уђе у Обећану земљу у тридесет осмој години.

„Сада устаните“, рекох ја, „и пређите преко потока Зеред.“ И пређосмо преко потока Зеред. А време у коме смо ишли од Кадис-Варније док не пређосмо преко потока Зеред беше тридесет и осам година, док сав нараштај ратника не изгибе између чете, као што им се Господ закле. Поновљени закони 2:13, 14.

Исус је исцелио узетога човека који је имао тридесет и осам година када му је рекао: „Устани.“

И беше онде један човек који је боловао тридесет и осам година. Када га Исус виде где лежи, и дознаде да је већ дуго у том стању, рече му: Хоћеш ли да оздравиш? Болесник Му одговори: Господе, немам човека да ме спусти у бању кад се вода усколеба; а док ја долазим, други силази пре мене. Исус му рече: Устани, узми одар свој и ходи. И одмах оздрави човек, и узе одар свој, и хођаше; а тај дан беше субота. Јован 5:5–9.

Џосаја Лич је 1838. године изнео једно предсказање, које је 1840. године прецизније одредио. Тридесет осма година коју Мојсије помиње у Поновљеном закону, била је уједно и четрдесета година. Двостепени процес Џосаје Лича био је упоредан са двостепеним оживљавањем његовог имењака, цара Јосије. Бројеви 38 и 40, у свом међусобном односу, представљају уздизање, што се и догађа са двојицом сведока када буду уздигнути у облаке.

Код Лича, уздизање је било извршено поруком ислама друге невоље. Уздигнуће које је обележено Христовим вазнесењем долази после трубне поруке ислама. Та прва два корака

путоказа — труба, вазнесење и суд — била су праобразно приказана у Личу, чија су два корака била праобразно приказана двокорачним пробуђењем и реформом цара Јосије. У Поновљеном закону заповест је била да се устане и пође у Обећану земљу, а подизање заставе код недељног закона јесте истоветно обећање.

Ахав је царовао двадесет и две године; стога он царује током раздобља у којем је Божанство сједињено са човечанством, што је раздобље од тридесет дана које претходи трубној поруци. Ахав је Трамп, који ће се у врло блиској будућности ожени Језавељом. У раздобљу Трампа, једино Илија има поруку о киши. Ова чињеница је темељна, јер је покрет сто четрдесет и четири хиљаде покрет методологије „ред по ред“; а та методологија заснива се на темељној истини да је реформни покрет сто четрдесет и четири хиљаде био предсказан сваким реформним покретом свете историје. У сваком од тих покрета вође су биле део процеса кушања. Сваки пут.

Ахав је седми цар од Јероваама, и више пута смо показали како Ахав представља стање током кризе недељног закона. Показали смо како је лаодикијска Црква адвентиста седмог дана поново саградила Јерихон 1863. године, што је Вајтове коштало њихових најстаријег и најмлађег сина, и што представља праслику Јерихона у време недељног закона. Година 1863. представља праслику недељног закона.

Овај одломак обилује симболиком која означава тај период као запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, а у том временском раздобљу одбацити Милерово разумевање истине која је била постављена на Авакумовој табли из 1843. представља темељну побуну; то укључује и занемаривање Божјег изабраног весника под истим изговором као код Корејевих побуњеника и побуњеника из 1888. године, који су тврдили да је сав збор свет.

Сада се налазимо у испиту храма, када се отварају небески прозори заједно са једним диспензационалним вратима. Диспензационална врата означавају прелаз за свештенике из Лаодикеје ка свештеницима Филадельфије. Она означавају раздвајање лажних и истинитих драгуља из Милеровог сна. Прозори указују на проклетство или на благослов. Малахија три поставља испит на темељу повратка. Милеров сан наглашава обнову и свештенства и поруке. Откривење деветнаест идентификује војску Господњу која се подиже када се испуни предсказање о трубној поруци ислама.

Испит који претходи лакмус-проби трубне поруке јесте други, и то је испит храма. Милеров сан производи удвостручење, које је увек повезано са другим испитом, јер Милеров сан користи драгуље и као поруке и као гласнике. Испит храма укључује примену методологије „ред на ред“ позног дажда. Он захтева да свештеници виде храм у различитим пророчким линијама како би ускладили поруке. Већи ковчег човека са четком за прашину јесте храм сто четрдесет и четири хиљаде, а Малахијино складиште је исто то. Срце храмовног намештаја јесте ковчег завета, у који заклањајући херувими непрестано гледају, наглашавајући тиме средиште пажње свих светих бића. Свети у овој историји треба да гледају на храм и да загледају у ковчег.

Храм сто четрдесет и четири хиљаде јесте предмет двадесет треће главе Левитске књиге, и он представља историјску линију која се испунила у Христово време оним што сестра Вајт назива „педесетничким раздобљем“. Од васкрсења до Педесетнице, или од 31. децембра 2023. до недељног закона, пророчка линија двадесет треће главе Левитске књиге представља храм сто четрдесет и четири хиљаде. Та историја почиње ознаменом од три корака, за којом следи пет дана, а завршава се ознаменом од три корака, за којом следи пет дана. У средишту алфа и омега историја налази се тридесет дана запечаћења свештеника. Та свеобухватна линија почиње суботом седмога дана, а завршава се суботом седме године. На овом нивоу храм сто четрдесет и четири хиљаде јесте ковчег који ће пренети 8 душа на обновљену земљу, а уједно је и ковчег завета над којим сенче два анђела, као што и две суботе осењују храм свештенства сто четрдесет и четири хиљаде, представљен педесетничким раздобљем.

Левитска двадесет трећа глава говори о свештенству сто четрдесет и четири хиљаде током коначног испољавања пентекостне сезоне која је започела при Христовом васкрсењу и наставила се до педесет дана касније, на Дан Педесетнице. Пентекостна сезона се утврђује када се прва двадесет и два стиха Левитске двадесет треће главе ускладе са последња двадесет и два стиха. Сан Вилијама Милера поистовећује драгуље Божје речи и са поруком и са гласницима.

„Имала сам драгоцене прилике да стекнем искуство. Имала сам искуство у порукама првог, другог и трећег анђела. Анђели су представљени како лете посред неба, објављујући свету поруку опомене, која се непосредно односи на људе који живе у последњим данима историје ове земље. Нико не чује глас ових анђела, јер они су симбол који представља Божји народ који ради у складу са небеским свемиром. Људи и жене, просветљени Божјим Духом и посвећени истином, објављују ове три поруке својим редом.“ Life Sketches, 429.

Анђели су симболи Божјег народа који објављује поруку представљену анђелом.

„Време је кратко. Поруке првог, другог и трећег анђела јесу поруке које треба објавити свету. Ми не слушамо дословно глас трију анђела, већ ови анђели у Откривењу представљају народ који ће бити на земљи и објављивати ове поруке.

„Јован је видео ‘другог анђела како силази с неба, имајући велику власт; и сва се земља осветли од славе његове.’ Откривење 18:1. То дело је глас народа Божјег који објављује свету вест опомене.“ The 1888 Materials, 926.

Анђели представљају народ који објављује поруке представљене анђелима. Вилијам Милер је пророчки представљен у мноштву примена. Једна од тих примена јесте да је Милер представљен првим и последњим временским пророчанствима која је био наведен да објављује. Седам времена, или 2.520 година, које су се завршиле 1798. године, било је Милерово алфа-откриће, а очишћење светиње на крају 2.300 вечери и јутара, 22. октобра 1844. године, било је Милерово омега-откриће. Милеритска историја представљена је од 1798. до 1844. године, и премда је то била историја првог и другог анђела, она се назива именом весника те историје. Милеритска историја показује да је Милер био „глас“ који је

објављивао поруку првог и другог анђела, и први анђео је најавио почетак суда 22. октобра 1844. године, а први анђео је дошао у време краја 1798. године, на свршетку „седам времена“ расејања царства Израиљевог. Милер је симбол и пророчанства од 2.520 година и пророчанства од 2.300 година.

Прва гранична ознака из 1798. године објавила је да ће суд отпочети када се наврши 2.300 година, 22. октобра 1844. Затим је Господ отворио светлост о суботи седмога дана, и Његова намера била је да доврши дело, те је настојао да у 1856. години отвори даљу светлост о седам времена, али се испољила побуна уместо вере. Седам времена је алфа милеритске историје, а 2.300 је омега.

Седам времена представљено је сабатом седме године, а 2.300 је представљено сабатом седмога дана. Милеритска историја представљена је 1798. и 1844. годином, а 1798. представља седам времена, док 1844. представља 2.300 година. Та два сабата јесу држачи крајева историје представљене у Левитској двадесет трећој глави. Та два сабата представљају две поруке, које чине једну поруку. Те две поруке представљају милерите, јер народ који објављује поруке представља анђеле који симболизују поруку. Године 1798. дошао је први анђео, а 1844. године дошао је трећи анђео.

Левитска двадесет трећа глава има седам празника и седам светих сабора, премда није сваки празник свети сабор, нити обратно. Сви празници падају између првог и последњег светог сабора, а то су субота седмога дана на почетку и субота седме године на крају. Историја празника оивичена је двема суботама које представљају Вилијама Милера и милеритски покрет.

Када се у 3. Мојсијевој двадесет трећој глави споје прва двадесет и два стиха и последња двадесет и два стиха, препознаје се пентекостно раздобље. Структура која се успоставља довођењем тих редова заједно апсолутно је божанска. Пентекостно раздобље те структуре јасно илуструје три корака трију анђела. Оно носи потпис „Истине“. Оно носи потпис Алфе и Омеге. Оно носи потпис Палмонија. Оно води ученика до самог срца Светиње над светињама. Оно идентификује храм сто четрдесет и четири хиљаде. Оно се протеже све до нове земље.

Ova istina iz treće glave Levitske knjige sada se otpećaćuje u vezi sa ispitom hrama koji prethodi litmus ispitu i trećem ispitu. Treći anđeo je došao 1844. godine, a zatim ponovo 11. septembra, i potom opet 2023. godine. Kada je treći anđeo došao 1844. godine, verni su verom trebalo da slede Hrista u Svetinju nad svetinjama. Dvadeset treća glava Levitske knjige jeste put u Svetinju nad svetinjama i predstavlja jedan element ispita hrama. Jovanu je bilo rečeno da izmeri hram, kao i bogomoljce u njemu.

Милеров ковчег је храм, а драгуљи су богослужитељи у њему. Малахијино складиште је храм, а десетци су богослужитељи у њему. Педесетничко раздобље, како је представљено у примени начела „правило на правило“ на двадесет треће поглавље Левитске књиге, представља храм сто четрдесет и четири хиљаде. Још непосредније, оно приказује ковчег завета, са херувимима на поклопцу који гледају на Десет заповести, Аронов процветали

штап и златни суд са маном.

Херувими заклањачи су анђели, а анђели представљају поруку и гласника. Порука која је алфа порука двадесет треће главе Левитске књиге јесте седмодневна субота, а омега порука је седмогодишња субота. Обе су поруке, а оне су такође алфа и омега поруке Вилијама Милера и милерита, при чему је испуњење „седам времена“, 1798. године, симбол седмогодишње суботе, а 1844. године Бог је повео свој народ у Светињу над светињама, где су открили седмодневну суботу. Те две суботе су први и последњи свети сабори у двадесет трећој глави Левитске књиге, а пентекостално раздобље постављено је између њих обеју, као што је и ковчег био постављен између два херувима заклањача.

Храм треба да буде измерен, а то укључује и изостављање дворишта које је дато незнабошцима. У време суда поводом недељног закона суд за дом Божји се завршава, а отпочиње суд над незнабошцима. Времена незнабожаца завршила су се 1798. године, на крају 1.260 година, а на крају три и по дана (симбола за 1.260) Јован је требало да изостави двориште.

И би ми дата трска налик на палицу; и анђео стаде, говорећи: Устани и измери храм Божји, и жртвеник, и оне који се у њему клањају. А спољашње двориште храма изостави и не мери га, јер је дато незнабошцима; и свети град газиће четрдесет и два месеца. Откривење 11:1, 2.

Предворје је требало изоставити, јер беше дато незнабошцима, који су га газили ногама три и по дана, или четрдесет и два месеца.

И пашће од оштрице мача, и биће одведени у ропство по свим народима; и Јерусалим ће газити незнабошци, док се не испуне времена незнабожаца. Лука 21:24.

Времена незнабожаца навршила су се 1798. године, када је књига пророка Данила била откривена.

„У храму у Јерусалиму низак зид је одвајао спољашње двориште од свих осталих делова светог здања. На том зиду налазили су се натписи на различитим језицима, који су објављивали да никоме осим Јеврејима није допуштено да пређе ту границу. Да се неки незнабожац усудио да уђе у унутрашњи простор, оскврнуо би храм и за то би платио животом. Али Исус, Утемељитељ храма и његове службе, привукао је незнабошце к Себи везом људске самилости, док им је Његова божанска благодат доносила спасење које су Јевреји одбацили.“ Чежња векова, 194.

31. децембар 2023. окончао је три и по пророчка дана од разочарања 18. јула 2020. Те три и по године указују на то да ће тада једна пророчка порука бити отпечаћена, и да се време незнабожаца испунило, те да се одустало од мерења храма и оних који се у њему клањају. Код недељног закона, који је у пентекостној сезони био Дан Педесетнице, суд прелази на незнабошце. Када престанемо са временима незнабожаца при мерењу храма сто четрдесет и четири хиљаде, налазимо да је период од 31. децембра 2023. до недељног закона храм.

Сведочанство храма јесте да се он подиже у два корака; најпре темељ, а затим се храм препознаје као довршен онда када камен темељац који беше одбачен, чудесно постаје глава од угла. Темељ је био положен када је древни Израил изашао из Вавилона у историји првог указа, а храм је био довршен у историји другог указа, али пре трећег указа. Испит темеља догодио се 2024. године, и ми се сада налазимо у испиту храма. Тај испит храма окончава се на трећем, уједно и лакмусном испиту, а испит храма захтева да Божји народ измери храм.

Храм у двадесет трећој глави Левитске књиге подиже се од 31. децембра 2023. до недељног закона, и унутар те пророчке историје представљена су три испита који се увек јављају када се неко пророчанство отпечати. Последњи од та три јесте пресудни испит, који је био представљен таборским састанком у Ексетеру. На том састанку или сте присуствовали скуповима у шатору где је старешина Сноу двапут изнео своју поруку о истинском поноћном поклику, или сте присуствовали емотивним и неуравнотеженим скуповима тамо, у ватертаунском шатору. Када су се скупови окончали, порука истинског поноћног поклика проширила се као плимни талас. Ексетер је био пресудни испит, а пресудни испит представља запечаћење.

Логоровање у Ексетеру било је предобличено Христовим тријумфалним уласком у Јерусалим, а Лазар је водио магарца на коме је Исус јахао. Лазарева смрт била је разочарање од 18. јула 2020, али је он уједно био и Христово крунишуће чудо и „печат“ Његовог божанства.

„Да је Христос био у болесничкој соби, Лазар не би умро; јер Сотона не би имао никакве власти над њим. Смрт не би могла да упуту своју стрелу на Лазара у присуству Даваоца живота. Зато је Христос остао далеко. Допустио је непријатељу да покаже своју силу, да би га потом одбио као побеђеног непријатеља. Допустио је да Лазар потпадне под власт смрти; и напаћене сестре виделе су свога брата положеног у гроб. Христос је знао да ће, док буду гледале мртво лице свога брата, њихова вера у њиховог Искупителја бити тешко кушана. Али је знао да ће, због борбе кроз коју су сада пролазиле, њихова вера засјати с далеко већом силом. Поднео је сваки бол жалости који су оне претрпеле. Није их мање волео зато што је оклевао; него је знао да треба да буде извојевана победа за њих, за Лазара, за Њега самога и за Његове ученике.“

„‘Због вас’, ‘да верујете.’ За све који пружају руку да осете руку Божју која води, час највећег обесхрабрења јесте време када је божанска помоћ најближа. Они ће се с благодарношћу освртати на најмрачнији део свога пута. ‘Господ зна како да избавља побожне’, 2. Петрова 2:9. Из сваког искушења и сваке невоље Он ће их извести с чвршћом вером и богатијим искуством.“

„Одлажући да дође Лазару, Христос је имао намеру милости према онима који Га нису примили. Задржао се, да би, подижући Лазара из мртвих, дао своме тврдокорном, неверујућем народу још један доказ да је Он заиста „васкрсење и живот“. Тешко Му је било да се одрекне сваке наде за народ, сиромашне, лутајуће овце дома Израилева. Срце Му се кидало због њихове непокајаности. У својој милости намеравао је да им пружи још један доказ да је Он Обновитељ, Онај који једини може да објави живот и

бесмртност. То је требало да буде доказ који свештеници неће моћи погрешно да протумаче. То је био разлог Његовог одлагања да пође у Витанију. Ово крунишуће чудо, Лазарево васкрсење, требало је да стави Божји печат на Његово дело и на Његово право на божанство.“ Чежња векова, 528, 529.

Тријумфални улазак започео је одрешивањем магарета да Христос узјаше на њега.

И када се приближише Јерусалиму и дођоше у Витфагу, ка Маслинској гори, тада Исус посла два ученика, говорећи им: Идите у село што је пред вама, и одмах ћете наћи магарицу привезану и магаре с њом; одрешите их и доведите к мени. И ако вам ко што рече, кажите: Господу су потребни; и одмах ће их послати. А све се ово догодило да се испуни што је речено преко пророка, који говори: Кажите кћери Сионској: Ево, Цар твој иде к теби, кротак, и јаше на магарици и на магарету, младунчету магарице. И ученици отидоше и учинише како им је Исус заповедио. Матеј 21:1–6.

Poruka Ponoćnog pokliča pridružila se poruci drugog anđela koja je došla pri prvom razočaranju. U Hristovo vreme to razočaranje bila je smrt Lazara, a za milerite to je bilo neispunjeno predviđanje za 1843. godinu, koje je nastupilo 19. aprila 1844. Obe te razočaranosti predstavljaju 18. jul 2020. godine.

U pentekostnoj sezoni, predstavljenoj u Levitskoj dvadeset trećoj glavi, lakmus-proba je prikazana trostrukom međuoznakom praznika truba, Hristovog vaznesenja i Dana pomirenja. Ta tri koraka predstavljaju lakmus-probu u odnosu na prva dva testa temelja i hrama. Ta tri koraka dolaze pet dana pre nedeljnog zakona Pedesetnice i predstavljaju uzdizanje sto četrdeset i četiri hiljade kao zastave. Ako polože lakmus-probu, bivaju uzdignuti; ako je ne polože, bivaju izduvani kroz prozore iz Milerovog sna.

Трећи корак запечаћења јесте Дан помирења и он представља брисање греха. Други корак јесте узношење Малахијиног приноса Левита, а први корак јесте вест о трубама. Од 1844. године човечанство живи у историји оглашавања седме трубе. Спољашња вест седме трубе јесте вест о трећем тешко ономе ислама, а унутрашња вест седме трубе јесте Христово дело сједињавања свог божанства са човештвом сто четрдесет и четири хиљаде.

Наставићемо у следећем чланку.

„У списима пророка приказани су призори који нам, иако поседели од старости, изгледају у свежини и сили нових откривења. Вером разумемо да су ови записи о Божјем поступању са његовим народом у прошлим вековима сачувани да бисмо разазнали поуке којима Бог жели да нас поучи кроз искуства садашњег времена.

„Живећи, као што живимо, у раздобљу ништа мање значајном од онога непосредно пре Христовог другог доласка, потребно је да нарочито пазимо да не учинимо грешке сличне онима које су учинили Јевреји који су живели у време Христовог првог доласка.”

„Попут јеврејских вођа, који су постепено осмислили формалан систем богослужења, у коме је значај небитних ствари био у великој мери преувеличан, неки људи су сада у опасности да изгубе из вида важне истине применљиве на овај нараштај и да трагају за

оним што је ново, чудно, заносно.“

„Потребно је неговати узвишена начела. Они који трагају за маштовитим идејама и заступају их треба да буду поучени шта је истина пре него што покушају да поучавају друге. Теорије и претпоставке људског порекла не треба тражити као истину.“

„Има многих који су верни начелу као челик, и таквима ће бити пружена помоћ и благослов; јер они плачу између трема и олтара, говорећи: ‘Поштеди народ свој, Господе, и не дај наследиству своме да буде на поругу.’ Морамо допустити да темељна начела поруке трећег анђела стоје јасно и разговетно истакнута. Велики стубови наше вере издржаће сву тежину која се на њих може положити.“

„У овом добу заблуде, сањарења и заноса, потребно је да научимо прва начела науке Христове. Настојмо да можемо рећи с апостолом: ‘Јер вам не објависмо силу и долазак Господа нашега Исуса Христа следећујући вешто измишљеним бајкама.’ Господ нас позива да следимо узвишена и племенита начела.“

„Истина, садашња истина, јесте све оно што је Реч Божја представља да јесте. Господ би хтео да се Његов народ чува сваке сувишности, свега што тежи мистицизму. Нека они који су у искушењу да се одају маштовитим, уображеним учењима дубоко спусте окно у каменоломе небеске истине и обезбеде благо које примаоцу значи живот вечни. У Речи се налазе најдрагоценије истине. Њих ће пронаћи они који проучавају с усрдношћу; јер ће небески анђели управљати трагањем.“

„Позивајући се на оне који сада живе на земљи, Павле је изјавио: ‘Доћи ће време кад неће подносити здраву науку, него ће по својим сопственим појудима себи нагомилавати учитеље, јер их сврбе уши; и одвратиће уши своје од истине, и окренуће се бајкама.’“

„Колико је значајан, колико душу потреса, налог који је Павле дао у време када је пророковао о онима који неће подносити здраву науку: ‘Заклињем те, дакле, пред Богом и Господом Исусом Христом, који ће судити живима и мртвима о Његовом јављању и Његовом царству: проповедај реч; настој у време и невреме; карај, запрећуј, опомињи са сваком стрпљивошћу и науком.’“

„Они који заједничаре с Богом ходе у светлости Сунца Правде. Они не срамоте свога Откупитеља тиме што кваре свој пут пред Богом. Небеска светлост обасјава их. Како се приближавају завршетку историје ове земље, њихово знање о Христу, и о пророштвима која се односе на Њега, знатно се увећава. Они су у Божјим очима од бескрајне вредности; јер су у јединству с Његовим Сином. Њима је реч Божја ненадмашне лепоте и милине. Они увиђају њену важност. Истина им се открива. Наука о оваплоћењу обасјана је благом светлошћу. Они виде да је Свето писмо кључ који откључава све тајне и разрешава све тешкоће. Они који нису били вољни да приме светлост и ходе у светлости неће бити у стању да разумеју тајну побожности, али они који нису оклевали да узму крст и пођу за Исусом, видеће светлост у Божјој светлости.“ The Southern Watchman, April 4, 1905.